

SKYDDSHUNDEN

Utgiven av Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden
ACCOSIERAD MED SVENSKA KENNELKLUBBEN.

JAN. 1921
N:o 1

I REDAKTIONEN: 1:e Brandkapten C. GYLLENHAMMAR, Revisor G. FALLSTEDT- LIND-
HOLM, Hr. E. SANDSTEDT, Kontorschefen S. ROSENGREN. Redaktör och ansvarig utgivare:
K. A. ROSENBLAD. Redaktion: REGERINGSGATAN 18, STOCKHOLM. Rikstel. 21746

LÖSNUMMER
75 öre

F:s S. S. S. H. egen hund.

ACHIM VOM LÖWENBERG

En polishund till jordbruksfängelset.

Nödvändigt anser Fångvårdsstyrelsen, som begär 1000 kr. i statsanslag.

Fångvårdsstyrelsen har ingått till K.M:t med en begäran om ett statsanslag, ej överstigande 1000 kr., för inköp av en polishund till jordbruksfängelset i Mariestad.

I skrivelsen hänvisar Fångvårdsstyrelsen till de många rymningar som göras från detta fängelse och vilka ofta verkställas under sådana omständigheter att stora svårigheter föreligga för rymlingarnas uppspårande och gripande. En för varje eventualitet tillräcklig bevakningsstyrka skulle draga större förvaltningskostnader än som nu vore förenlig med tillbörlig hushållning. Denna omständighet bör likväl ej få utgöra hinder för fångars användning i jordbruksdrift med tillhörande fältarbeten, vilket av gällande verkställighetslag förutsättes såsom en stärkande sysselsättning för fångar dömda på längre tid, sedan de utstått enrumsstraffet. Fångvårdsstyrelsen har därför funnit anledning tillse, huruvida lämpliga hjälpmedel kunde ställas till bevakningens förfogande för att ingiva fångarna ökad respekt för dennas möjligheter, även då de hållas till arbete inom ett jämförelsevis vidsträckt område i växlande terräng. I utlandet har man för detta ändamål begagnat sig av dresserade hundar av lämpliga racer såväl till personligt skydd mot överfall som för uppspårande av rymningar. Likaså har ju det svenska polisväsendet i allt större omfattning tagit skydds- och spårhundar i användning och städe med goda resultat, ej minst vid efterspaningar av förbrytare eller försvunna personer. Dessa väldresserade djur följa nästan orubbligt ett angivet spår utan att vid målet skada den flyktade och förföljde.

Då förhållandena vid centralfängelset i Mariestad påfordra snar åtgärd mot de alltmer tilltagande rymningarna, finner styrelsen synnerligen önskligt, att försök måtte få anställas vid fängelset med en polishund såsom bevakningens medhjälpare. Vid anskaffandet torde för syftets ernående väljas en hund, vars utbildning är avslutad.

Enligt uppdrag av Fångvårdsstyrelsen har assistenten vid straffängelset i Örebro Einar Landtgren införskaffat anbud å en polishund.

I en skrivelse till styrelsen meddelar han att sex polishundar erbjudits, nämligen en Rottweilertik, 4 år, tillhörig överkonstapel S. Johansson, Stockholm, pris 1000 kr., en Schäferferti, 6 månader, pris 900 kr., en Schäferhund, 6 månader, pris 900 kr., och en Schäferhund, 5 år, pris 500 kr., samtliga tre tillhörande överkonstapel W. Törnqvist, Göteborg, en Dobermanpinscherhund, 2 år, pris 500 kr., ägare hr O. Forssing, Moholm, samt en av samma ras, kön och ålder till ett pris av 200 kr., tillhörig poliskommissarie O. Catoni, Landskrona.

Om dessa hundar har assistent Landtgren efter gjorda iakttagelser och med kännedom om hundägarnas dressyrförmåga avgivit följande omdöme och till inköp förordat några av nedanstående:

1. Överkonstapel S. Johanssons Rottweilertik kan med skäl anses vara den för ändamålet lämpligaste, dels på grund av den naturliga fromhet, som förefinnes hos racen, dels ock, efter vad jag förvissat mig om vid besök hos hundägaren, på grund av att tiken är väldresserad och livligt intresserad av henne förelagda uppgifter, vilka alla utfördes med stor noggrannhet.

Modern till denna tik tillhör Stockholms Polisverk och har erövrat ett flertal 1:a pris vid olika utställningar. Ägaren är ansedd som mycket skicklig dressör. Denna tik kan genast erhållas.

2. Överkonstapel W. Törnqvists, Schäfervalpar äro fallna efter Sveriges förnämsta Schäferhundar. Fadern har nyligen erövrat 2 st. 1:a pris i Jönköping på Polis- och Skyddshundsutställningen. Ägaren anses vara en av de skickligaste dressörerna inom landet. Av honom förut försålda, dresserade hundar hava ett flertal blivit mycket berömda polishundar och varit sina ägare till stor nytta. Dressyren väntas vara färdig omkring 1 juni 1921.

3. Herr O. Forssing, Moholm, har erbjudit en hund av Dobermanpinscherrac, vilken enligt uppgift skall vara dresserad av en polisman i Skövde, vars förmåga som dressör jag ej känner. Den bör därför prövas först innan något omdöme om densamma kan avges. Vad hunden beträffar har jag själv fött upp densamma. Han visade redan under valptiden stor styrka och mod och slog vid åtta månaders ålder med lätthet i kull en fullvuxen karl. Såväl modern som fem syskon erövrade föregående höst 2 st. 2:a pris vardera på Polis- och Skyddshunds-

utställningen i Göteborg. Övriga offererade hundar böra ej ifrågakomma, då ägarna ej kunna garantera deras bruksvärde som skydds- och spårhundar.

*

»Skyddshunden» har med anledning av dessa skrivelser vänt sig till överdirektör V. Almquist i Fångvårdsstyrelsen med begäran om ett uttalande.

Enligt överdirektör Almquist har man länge inom Fångvårdsstyrelsen tänkt på att för jordbruksfängelsets i Mariestads räkning inköpa en hund för underlättande av därvarande personals arbete. Vid de rymningar, som förekomma från detta fängelse, har personalen på grund av de fängelset omgivande stora skogarna synnerligen svårt att uppspåra rymningen. Av denna anledning är det som man nu funderar på att söka underlätta spaningsarbetet genom att tilldela jordbruksfängelset en vältränad spårhund. Genom denna skulle man otvivelaktigt uppnå, att spåret efter den förrymde kunde igenfinnas så snart rymningen blivit bekant och fångens väg genom skogarna och vidare lätt kunna följas.

Hunden, som alltså uteslutande skulle användas för spaningstjänst, skall anförtrös åt någon lämplig person vid fängelset, vilken är ännu ovisst. Som man finner av en av de här återgivna skrivelserna, utlåtet från assistent Einar Landtgren, har man sex hundar att välja på. Vilken av dessa som kommer att inköpas är beroende på storleken av det anslag K. M:t beviljar för ändamålet. Enligt Fångvårdsstyrelsens skrivelse, och vad som ytterligare underströks av överdirektör Almquist vid samtalet, ser man naturligtvis helst, att man får en förstklassig spårhund, vars utbildning är avslutad och därför har man också begärt 1000:— kronor i anslag.

En förfrågan huruvida man kunde tänka sig möjligheten av, att om detta försök i Mariestad slår väl ut, hundar skulle komma till användning även vid andra rikets fängelser besvarade överdirektör Almquist med att han ej trodde så skulle bli fallet.

Ej heller vid Svartsjö, detta sorterar dock icke under Fångvårdsstyrelsen, ansåg han att man skulle ha något bruk för en spårhund då anstalten där är belägen på en ö, vars broar äro väl bevakade.

Men vid vårt lands enda jordbruksfängelse har tydligen en förstklassig spårhund en viktig uppgift att fylla.

Achim, F. S. S. S. H. egen hund.

På vår första sida i detta nummer presenteras en bild av Achim, vår förenings egen hund och välkänd för våra medlemmar från utställningen den 26 september förra året. Achim vom Löwenberg, som hans fullständiga namn lyder, är en polishund av tysk schäfferas och importerades hit från sitt fädernesland Tyskland år 1919. Han är född den 20 september 1917 och hans stamboksnummer äro: S. K. K. S. 438 S. S. Z. 66072. Bd. XVI. Han är uppfödd hos F. Möbius i Schlauroth bei Görlitz. Stamtavlan visar att han är son till polishunden Vesterr-Falko von Sharenstetten, champion (1914), stamboksnummer S. Z. Bd. IX n:o 18733 och Senta von Freudental, även hon polishund, S. Z. Bd. IX n:o 19634. Forskar man vidare i den vackra stamtavlan finner man att farföräldrarna voro polishunden Horst von Boll, S. Z. Bd. VII n:o 8306 och Adelheid von Scharenstetten S. Z. n:o 10263. Farfadern var en avkomling av Minko von Boll, S. Z. n:o 3776 och Hella von Boll, S. Z. n:o 4382. Farmoderns föräldrar voro Sigmund von Hohenesp S. Z. n:o 4143 och Senta von Mentingen S. Z. n:o 3877. Här lämna vi förfäderna på farsidan åt sitt öde och övergå till de icke mindre lysande på modernet. Senta von Freudental räknar som föräldrar Hartmist von Starckenburg S. Z. Bd. VII n:o 7379 och Ottilia von Steinberg, S. Z. Bd. IV n:o 2285. Morfadern var en avkomling till Roland von Starckenburg, segrare 1906, 1907 S. Z. Bd. IV n:o 1537 och Helma von Starckenburg S. Z. Bd. VI n:o 5432. Mormoderns föräldrar voro i sin tur Beowulf I, S. Z. n:o 10 och Irma von Bergedorf S. Z. IV, n:o 1613, H. G. H.

Stamtavlan sträcker sig ännu längre tillbaka i tiden, men det här anförda må vara nog för att visa att Achim vom Löwenberg är en hund, som icke behöver sänka huvudet på grund av dåligt ansedda förfäder. När direktör Ivan Åkerman våren 1920 överlämnade honom som gåva till föreningen, mottogs han också med tacksamhet. Värdet för föreningen att ha ett förstklassigt avelsdjur kan knappast överskattas. Sedan Achim blivit föreningens egen dom befinner han sig i konstapel Arvid Ahlskogs vård i dennes hem Nytorgsgratan 25 A i Stockholm.

På utställningen 1919 i Stockholm hemförde Achim ett 1:a pris i öppen klass och ett 1:a pris i segrareklassen. Samma år tog han i Göteborg ett 1:a pris i öppen klass och erhöll berömligt omnämnande i segrareklassen, 1920 erhöll han samma omnämnande i Stockholm och på föreningens utställning samma år tilldelades han 1:a pris i öppen klass.

Achim behöver som man ser varken skämmas över sina förfäder eller sig själv. En uppmärksam iakttagare observerar måhända på bilden av Achim att hans vänstra öra ej är lika estetiskt tilltalande som det andra. Men även en hund med en rad lysande förfäder har humör och det bevisade Achim då han i en vild strid tumlade om med en kollega på utställningen vid Stallmästaregården 1919. Striden var hård och när den var slut hade Achims vänstra öra förändrat utseende. Men därför behöver han inte blygas. Sådant kan hända den bästa.

Hunden som detektiv.

Bevisvärdet av polishundens arbete.

På annan plats i denna tidning återfinnes en artikel "Några ord om polishundens dressyr" och som handlar om vad man bör göra och icke göra för att underlätta arbetet för dessa Hermandads nya tjänare. De ha varit med om att upptäcka många brottslingar, deras spårsinne är ofta beundransvärdt, likaså deras uthållighet och trofasthet mot sina förare. Dessa lita också på sina hundar, d. v. s. efter det att dressyren är fullbordad, på ett sådant sätt, som de kanske icke lita på någon människas intelligens. Men hur är det med de dömande myndigheterna, hysa de samma förtroende till att hundens spårsinne är osvikligt och har någonsin en dom avkunnats, som grundar sig endast på en hunds bevisanskaffning?

"Skyddshunden" har vänt sig med en ungefär liknande fråga till chefen för kriminalpolisen i Stockholm, intendent Hallgren. Enligt intendent Hallgren har i Sverige aldrig avkunnats någon dom, som grundar sig enbart på bevismaterial av en polishund. Detta ensamt räcker sålunda icke till, den mänskliga bevisningen måste vara med då det gäller att döma en brottsling.

Men detta förminskar dock ingalunda värdet av polishundarnas arbete då det gäller att bringa ljus i något brott. Flera gånger har genom deras spårsinne en sådan bevisning kunnat åstadkommas, att den misstänkte bringats att erkänna och sålunda kan man ju också säga, att det varit polishundens arbete, som möjliggjort den skyldiges fällande. En stöld har till exempel förövats på någon plats, man misstänker en viss person men denne nekar, han säger sig visserligen ha varit i närheten av stöldplatsen vid samma tidpunkt som stölden begicks, men han har absolut icke haft med saken att göra. Alla försök att finna något av tjuvgodset i hans bostad misslyckas. Han har gått den och den vägen och han var hemma så och så dags. Polishunden har följt detta spår, detta kanske han vet, och är klok nog att icke förneka fakta, som eventuellt personer som sett honom skulle kunna beriktiga. Men mot hans nekande och utan bevis står man maktlös. Så får då hunden som en kanske sista resurs vittring av mannen och sändes tillbaka samma väg han kommit. Antag så att hunden gör ett avhopp från vägen och att man ett stycke därifrån finner det stulna undagömt. Indicierna mot den misstänkte måste nödvändigt efter detta anses stärkta i den grad, att det kan bli fråga om hans fällande på enbart denna bevisning, som grundar sig på en polishunds vittringsförmåga. — Likaså har en polishunds spårning till en viss person, som befinner inneha tjuvgods, men söker slingra sig med att han »köpt det av en annan person», anses som ett tungt vägande vittnesbörd mot mannen.

Hittills har det dock alltså aldrig i Sverige avkunnats en fällande dom på enbart dessa grunder. Vår lagstiftning medgiver heller icke något sådant. I utlandet ha däremot en del sådana fall förekommit, varvid brottslingar fällt efter bevisning av polishundar. — Men därför hyser man här icke mindre förtroende till våra duktiga polishundar, tvärtom värderar man dem och deras arbete synnerligen mycket. En polishunds tysta vittnesbörd har kommit fler än en brottsling att uppgiva sitt motstånd och erkänna sig skyldig. Och det är vackert så.

SKYDDSHUNDEN

I.

*Där mänskan, som högt över djuren
i stolt majestät sig ställt,
bedriver våld mot naturen
på krigets blodiga fält . . .
där scrapnels sitt dödsregn strö,
en sårad i gräset ligger
i kval och himmelen tigger
om nåden att snart få dö.*

*Men gömd och glömd skall han sakta
till döds torteras av törst.
Då börjar hans öga akta
på något . . . han tror det ej först.
Men redan i nästa stund
han kan sin räddning förbida
Och räddaren vid hans sida
det är . . . en hund.*

II.

*Där vägen går mellan fjällen,
ett illa beryktat pass,
där stapplar en man i kvällen.
Hans ränsel känns som ett lass
han ropar de sinas namn
men ingen till mötes ilar
och snart han förlamad vilar
i dödssängens vita famn.*

*När snöstormen brett sitt täcke
där vandraren lade sig matt,
då nalkas plötsligt den käcke,
som trölsar faror och natt.
Och vandraren väckes igen
ur sängen, som döden bäddat.
Vem honom åt livet räddat?
En . . . fyrbent vän.*

III.

*Vid forsens leker den lilla,
som smugit sig hemifrån.
Och plötsligt råkar hon trilla
från strandbrädden ner i ån,
som vidgar sig till en älv.
Och hjälplös mot forsens fluten
hon räddas i sista minuten
av . . . Karo själv.*

*Av samma Karo, som trogen
på husbondens bästa ger akt,
som slår om ladan och logen
och fänaden säker vakt,
som håller ett öga på allt
och ingen möda försakar:
när andra sova han vakar
i varmt och kallt.*

IV.

*Och händer ett brott i staden —
där händer så ofta brott —
då först kan du mäta graden
av vett, som skyddshunden jätt.
För boven skall frihetens stund
förvisso ej länge räcka:
Dig själv har han kunnat gäcka
men ej . . . din hund. —*

*Den alltid trogne kamraten,
för inga strapatser brydd,
har blivit en kraft i staten
till rättens och lagens skydd.
Så litet begär han ändå
för stora tjänster, han gjorde:
ett vänligt ord, som du borde
så ofta ej spara på!*

OTTO HELLKVIST.

Några ord om polishundens dressyr. En vacker och kraftig schäfertyp.

Och om vad man bör iakttaga då ett brott har förövats.

Snabbt och säkert har polishunden redan arbetat sig in hos polismyndigheterna och allmänheten i Sverige, särskilt, naturligtvis, hos de förstnämnda, som lärt att högt värdera en förstklassig spårhunds prestationer. Vårt land förfogar också redan över en del förstklassiga dressörer detta slag av hundar, vars intelligens ställer dem i en klass för sig. Men huru kloka dessa djur än äro och hur utvecklat deras spårsinne kunna de ibland misslyckas i lösandet av dem förelagda uppgifter och det är om orsakerna härtill denna artikel delvis kommer att handla. Det händer nämligen ibland att då polishundens spårning misslyckats, allmänheten genast är färdig med sin dom: »Den hunden duger till ingenting. Man skulle ha tagit en annan.» Detta kan måhända någon gång vara sant, men oftast icke. Även den bästa spårhund kan misslyckas, men i de flesta fall beror det på . . . människornas egen dumhet.

Polishundens arbete måste helt naturligt underlättas på alla sätt. Har ett brott förövats åligger det upptäckaren av detsamma, att omedelbart anmäla förhållandet till närmaste polismyndighet och i avvaktan på dennes ankomst hålla brottplatsen fri från obehöriga. Polisen bör om möjligt finna platsen i absolut samma skick som då brottslingen lämnade den. Detta gäller i särskilt hög grad om man tänker taga en polishund i anspråk för uppspårande av förövaren. Icke ett enda föremål, som man har den minsta anledning misstänka att det berörts av förbrytarens hand, får flyttas eller ens vidröras. Varför? Emedan vittringen, spårhundens a och o, annars försvinner. Där ha vi den förnämsta orsaken till att polishunden då och då misslyckas. Men hur ofta har det icke syndats mot denna så enkla regel och det även av dem, som på sin lott ha att utreda brottet. Här ett till synes otroligt men dock sannt exempel på ett sådant fall: För en del år sedan skedde ett mord på landsbygden under säregna omständigheter. Det ägde rum tidigt en natt och vederbörande polisman fann vid sin ankomst allt i samma skick, som

Odin Alemannia.

Ovan avbildade schäferhund, lydande namnet Odin Alemannia, erövrade vid vår utställning förra hösten ett första pris i öppen klass och ett tredje pris i segrareklassen. Prisdomaren, hr W. Zirkenbach, säger i sin berättelse att det är en vacker och kraftig schäfertyp med prima huvud och djupt bröst, även han som så många andra något bred mellan örönen.

Den lycklige ägaren till praktexemplaret är apotekare John E. Anderberg i Sunne.

då brottet upptäcktes. Ingen visste vem brottslingen eller brottslingarna voro. Så fann man mordvapnet, en revolver, en polishund tillkallades för att med ledning av detta fynd spåra upp den eftersökte. Men i stället för att på allt sätt skydda det viktiga föremålet mot beröring, tog denna polisman och stoppade det i sin ficka och lämnade ut det till påseende åt var och en, som ville se på mordvapnet. Nå, polishunden kom och fick söka taga upp ett spår efter vittring på revolvern. Det gick naturligtvis icke, men icke var detta hundens fel. Brottslingen blev aldrig upptäckt.

Vad bör man då iakttaga på brottsplatsen för att underlätta en spårhunds arbete? Finner man något föremål, som man kan antaga vara av vikt för vittringen, bör detta om möjligt icke flyttas från sin plats utan övertäckas med exempelvis

papper. Endast vederbörande polistjänstemän böra tillåtas beträda brottplatsen och dess närmaste omgivning. Spåren av många människor åstadkomma annars en massa olika vittringar, som försvåra hundens arbete att behålla den rätta. Alltså, bort med alla obehöriga. Stäng av det rum eller omhägna den plats där brottet begåtts till dess hunden anlänt. Giv honom så vittring av det misstänkta föremålet eller spåret och under sådana förhållanden, men också endast under sådana, har en vädresserad polishund de chanser han bör ha för att kunna lyckas i sitt arbete. Vittringen är det förnämsta för honom och om människan, som själv saknar detta spårsinne och därför begagnar sig av hundens fördärvar detta för honom, är det ousäkligt.

Mångfalden av vittringar göra spårhundens arbete så gott som omöjligt i en större stad med dess livligare trafik. Här kan icke detta hans spårsinne göra sig gällande annat än i högst sällsynta undantagsfall. Men i mindre samhällen och ute på landsbygden är spårhunden på sin rätta plats, om man iakttagar vad här har sagts. För en tid sedan förövades ett inbrott i en handelslokal och det var omöjligt att få tag på tjuven på vanligt sätt. Landsfiskalen på platsen stängde boden och skickade efter en polishund. Inga spår syntes efter tjuven, men då hundens förare anlänt till boden upptäckte han ett svagt avtryck av en fot på en packe tidningar. Hunden fick vittring och så var den affären klar.

Av detta må man dock icke dra den förhastade slutsatsen att får man bara tag i en förstklassig spårhund, så kan vem som helst lyckas spana upp en brottsling. Saken är nog åtskilligt kinkigare. Mycket hänger också på hundens förare. Det fordras att denne känner sin spårhunds alla egenskaper, han måste prova hunden under daglig träning och under de mest olika förhållanden vad spårning beträffar. I vårt land har det väl åtminstone hittills oftast varit så, att polishundens dressör också blivit dess förare och detta torde väl vara det lyckligaste. En sådan dressör-förare, som är säker på sin hund och på sig själv har betydligt större utsikter att lyckas med hunden än en person, som kanske alls icke eller också helt obetydligt, känner till hunden. En sådan förare märker mycket väl om hunden har rätt spår eller inte, den dagliga tränin-

gen och samvaron har skapat en förståelse som intet annat kan göra. Det är icke tänkbart, att om t. ex. Andersson som äger en völdresserad polishund och bor i Eskilstuna, blir anmodad att skicka sin hund till Pettersson i Trosa, som har ett klara upp ett brott av ett eller annat slag, att hunden under en främmande förare kan göra nytta. Pettersson kanske icke ens är hundkännare och hans behandlingssätt är främmande för hunden. En utmärkt god vittring kanske finnes på brottplatsen och Pettersson griper sig an med hunden för att få honom på spår. Men obekant som han är med hunden förfar han lätt på ett olämpligt sätt, hunden, som icke känner denne främmande förare och hans metoder morrar och visar tänderna. Uraktlåter han detta har han icke fullgjort sin plikt, polishunden skall vara dresserad att lyda endast en person, nämligen sin förare och icke vem som helst. Och på den grund är Petterssons arbete från början dömt att misslyckas.

Spårhunden bör vid sitt arbete, alltså även under träningen, ej vara försedd med ett vanligt halsband utan med en s. k. spårsele, som går rundt bogen och bakom frambenen. En völdresserad polishund, som får denna sele på sig, förstår då genast att nu gäller det. När så föraren fattar om hans huvud bakifrån och riktar hans nos mot marken, där föraren upptäckt ett misstänkt avtryck och ger lystringsignalen: »Spår!», är hunden färdig att göra sitt bästa. I selen är fästad en omkring 10 meter lång lina, som föraren lämpligast har virad om sin ena hand. Nyttan av selen ser man genast vid spårningen, hundens iver att komma vidare är ofta så stor att föraren knappast kan hinna med honom och under sådana förhållanden skulle genom linans åtstramning ett vanligt halsband alldeles hindra hundens andningsförmåga och på så sätt försvåra följandet av spåret. Ännu en gång betonas nödvändigheten av att på alla sätt hjälpa hunden i hans arbete. Föraren bör sålunda icke vara trött och genom sin långsamhet taga bort spårivern. Föraren skall i stället efter bästa förmåga söka följa med i det snabba loppet och han får aldrig begå den stora oförsiktigheten, att, om han finner takten för hög, rycka i linan eller på annat sätt söka hejda hunden i hans lopp. Ett sådant handlingssätt kan ofta få till följd att hunden tappar lusten för spårnin-

gen och kanske helt uppgiver den. Ett gott sätt är om farten blir hög, att föraren, om den sackar av ett ögonblick, samlar så mycket av linan som möjligt om handen, för att sedan, då han får svårt att följa med ha något att släppa efter på. Men strama aldrig för mycket! Det är ofta svårt för föraren att följa med i en kanske oländig terräng, men han måste absolut göra sitt bästa i detta fall om han vill att hundens arbete skall krönas med ett gott resultat. Och det vill väl varje förare.

Tappar hunden av en eller annan orsak spåret och föraren anser sig ha skäl att misstänka, att det skall återfinnas längre bort på en viss plats, bör hunden föras dit utan att givas tillfälle till vittring mellan de båda platserna.

Vatten tar bort vittringen. En allmän trafikerad landsväg är, synnerligast sommartid, då den är betäckt med ett mjölliknande stoft, och om vinden sveper fram över den, synnerligen svår att följa. Vinden rör om i detta lätta damm och då detta sättes i rörelse skummas den svaga vittringen bort. Vinden ensam är dock endast farlig för färskt spår.

Som avslutning för denna gång en liten historia om ett lyckat spårningsarbete, utfört av polishunden Frej, hemmahörande i Gevle. Ute på landsbygden hade man slaktat i en bondgård och djurkropparna hängde ute i något lider, varifrån de stulos under natten. Inga spår kunde upptäckas efter tjuvarna. Så kom Frej till platsen och det dröjde icke alltför länge innan han ville ge sig ut över en åker. Att tjuvarna skulle tagit denna väg med bytet ansågs för osannolikt, men hur det var gjorde man Frej till viljes. Under ett buskage upptäckte man att tjuvarna styckat djurkropparna. Frej fortsatte och så kom man så småningom till en järnvägsbank. Spåret förde upp på denna, men så tog det plötsligt slut. Man sökte att återfinna det, men det såg omöjligt ut. Men icke mindre än 400 meter längre bort gav Frej tecken till att han återfunnit det och i snabb takt gav han sig i väg upp mot en gård. Här nekades naturligtvis till stölden, men ute i ladugården letade Frej snart rätt på djurkropparna, som lågo väl omstoppade och dolda på en svåråtkomlig plats.

Sens moral: Tappar såväl föraren som hunden någon gång spåret, så misströsta icke. Hunden kan, om han får hålla på, leta rätt på det igen.

Ajax I.

Användningen av mask vid spårning.

I den schweiziska facktidskriften »Hundesport und Jagd» har en förf. upptagit till behandling frågan om begagnandet av mask för hundar, som skola dresseras till spårningsarbete. Efter att ha uppdragit en jämförelse mellan ögonens och näsans betydelse för polishundens spårningsarbete kommer förf. till resultatet att synen är av mycket ringa betydelse, ja, han tvekar icke att säga, att en blind hund är en utmärkt spårhållare då hans alla förnimmelser härleda sig från lukten, från vittringen. Lukten är ju för detta slag av hundar av lika stor betydelse, som ögonen för en frisk hund. Tager man i betraktande de ofantliga svårigheter och biinflytelser som göra sig gällande på spåret och betänker man att ett lyckligt resultat av ett spårningsarbete endast är beroende av lukten, vittringssinnet, nosen, och då man hos hundar, som förlorat sin syn, kunnat konstatera ett mycket förstärkt luktsinne, ligger det då icke nära till hands, frågar förf., att på ett konstlat sätt förhindra synen. En hund, som under sitt spårningsarbete befrias från alla ovidkommande intryck, måste i stället få sitt luktsinne utvecklat till fullkomlighet.

Lämpligaste sättet att på konstlad väg höja vittringssinnet är användandet av en särskilt konstruerad mask. Denna består av ett stycke mjukt läder, som täcker övre delen av huvudet, alltså ögon, panna och huvudskål. Det är utan vidare klart, att hunden till att börja med icke tycker om denna ovanliga tingest. Man måste därför söka vänja honom vid den och detta arbete bör göras så kort och smärtfritt som möjligt. Man lägger därför blott ett helt litet spår, som hunden har någorlunda lätt att följa. Säg 10 minuter. Skulle hunden göra alla möjliga försök att befria sig från masken skall man söka lugna och taga av honom den och icke arbeta vidare med honom den dagen. Nästföljande dag återupptages försöket och så småningom vänjer man hunden att lugnt behålla masken på sig en halv timmes tid. Först då, oftast under den fjärde övningsveckan, försöker man att förmå hunden leta upp ett förlorat föremål, men, betonar förf., endast på ett helt kort avstånd. Därpå låter man hunden göra samma

Ett hundförsäkringsbolag, där man kan få försäkra hundar mot sjukdom, olycksfall och stöld, har i dagarna startats i Stockholm under namnet Svenska Hundförsäkringsaktiebolaget. Försäkringarna förmedlas och upplysningar lämnas av Svenska Försäkringsbyrån, Regeringsgatan 43. Se vidare annonsen.

spårning utan mask, vilket lämpligen upprepas fem gånger. Sedan kan man öka avståndet, men spårningen skall alltid göras först med mask och sedan utan. Har man så inövvat hunden, skall man se, vilka framsteg han gör i spårningsarbetet och särskilt med vilken noggrannhet han arbetar.

Vad kan man göra för invändningar mot begagnandet av en spårmask? En del säger att bruket av en dylik måste ha ett ogynnsamt inflytande på hundens karaktär och en del betecknar den som ett plågeri. Det är självklart, att man kan överdriva allting och det är en stor skillnad i hur man brukar användandet av masken. Mot sådana hjälpmedel ställer sig alltid en del fördomar men de, som göra dylika invändningar, ha helt säkert icke haft något tillfälle att se hur dressyren med mask sker.

Användningen av spårmask är blott ett medel till målet. Det finnes ett stort antal hundar, som icke förstå att göra det riktiga bruket av sin nos, måhända ha de en god nos men de låta sig i alltför hög grad påverkas av yttre inflytelser för att kunna göra sig rätt gällande då det gäller spårningsarbete. Så snart man märker på hundens arbete, att man kan förlita sig på honom, kan man lägga masken åt sidan. Men i det ögonblick, som man återigen märker, att hunden återfaller i sitt gamla fel, bör man plocka fram den på nytt och låta honom arbeta med den. Och då skall man snart erfara att hunden drar sig till minnes, hur han skall arbeta för att fylla sin uppgift.

P. S.

Greve TAGE THOTT.

Föreningens ordförande överhovjägmästaren, greve Tage Thott avled fredagen den 25 febr. i Palermo, där han en tid vistats för hälsans vårdande. Greve Thott var född på Skabersjö 1852. År 1884 blev han hovjägmästare och 1913 överhovjägmästare. Han var en av vårt lands förnämsta jägare och jaktvårdare, och som sådan var han en eminent förmåga och åtnjöt stor auktoritet. Hans vittfamnande intresse omfattade emellertid även de speciella områden, inom vilka vår förening arbetar. Han blev vår förste ordförande vid föreningens bildande år 1918 och har sedan dess på alla sätt verksamt stött föreningen och bidragit till dess utveckling och framgång.

Medlemmar i
F. S. S. S. H!

Tiden är inne för erläggande av årsavgifterna i Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden. Uppskjut eller försumma icke denna skyldighet utan uppfyll den tvärtom med det snaraste!

De som ej löst ut postförskotts försändelsen, kunna lämpligast sända in avgiften, 10 kr., pr postanvisning till föreningens skattmästare, Bryggaregatan 4, då årskort omedelbart översändes.

Skyddshundens frågoavdelning.

Fråga: Huru få bort handskygghet hos hunden?

Svar: Orsaken till handskygghet hos hunden är i de flesta fall, att hunden blivit för hårt behandlad, att hunden, som tysken säger »mehr Prügel als wie zu essen bekommen hat.» Husbondens dåliga lynne går mängen gång ut över hunden och mängen gång fordrar han mer av hunden än av sig själv. Men skälet till hundens skygghet torde även kunna vara att den blivit skrämmd eller icke fått njuta tillräckligt lugn såsom valp. — Man torde kunna säga att felet beror på att hunden på ett eller annat sätt förlorat förtroendet till människan. — Genom ett enda slag utdelat i orätt ögonblick kan hunden förlora tilliten till husbonden.

Det gäller sålunda, att hunden återvinner förtroendet till sin herre och vårdare och att i hundens medvetande går in att husbonden är den sanne vännen som vill hunden uteslutande väl — grundtemat vid all dressyr. —

Vilka äro medlen för att bortarbota detta fel: trefalt sagt: konsekvent vänlighet och kärleksfullhet mot djuret, vänligt tilltal och lek. Är dressyren redan påbörjad då skyggheten visar sig, bör dressyren börjas om från början och stegringen i densamma ske med största försiktighet. Att med hugg och slag straffa en handskygg hund är absolut förkastligt. Fel som begås av hunden skola rättas endast med ett i rätta ögonblicket bestämdt uttalat »fy!»

Handskygghetens bortarbetande är ingalunda något lätt arbete, då det mängen gång fordras ett himmelsvitt tålmod, men så mycket större är tillfredsställelsen över att av en gång till synes förärvad hund få ett verkligt gott bruksdjur.

I regel är husbonden vid all dressyr allt för snål på erkännandet och berömmet men allt för frikostig på straffet — mängen gång utdelat utan att husbonden gjort klart för sig om hunden verkligen uppfattar varför den straffas.

Stockholm den 12/1 1921.

Carl Gyllenhammar.

Hundägare!

Försäkra Edra hundar i Svenska Hundförsäkringsaktiebolaget. Försäkringar förmedlas och upplysningar lämnas av huvudagenturen

Svenska Försäkringsbyrån

Regeringsgatan 43, STOCKHOLM

R. t. 20343, 24649, 80400. A. t. 6174.

MATTOR**GARDINER****MÖBELTYG**

BILLIGAST FRÅN

A.-B. STUREMAGASINET
STUREPLAN 15

BÄSTA SKYDD

åt efterlevande och Egen ålderdom är en livförsäkring i

ALLMÄNNA LIF=
försäkringsbolaget, Strandvägen 5 A. STOCKHOLM

Sveriges äldsta öm-
sesidiga livbolag
Grundat 1887

Till de försäkrade
kontant utbetald
vinst 3,000,000 kr.

FÖRSÄKRINGSBESTAND:
över 123,000,000 kr.

FONDER:
ca 28,000,000 Kr.

VID BEHOV AV HUNDARTIKLAR

vänd Eder benäget till

BASTMAN

STÖRSTA SPECIALAFFÄR I LANDET

A.-B. GEORG A. BASTMAN*H. M. Konungens Hovleverantör*

NYBROGATAN 1

STOCKHOLM

ÖSTERMALMSKÄLLAREN

ÄR KÄND FÖR SITT FÖRTRÄFFLIGA KÖK,
SINA MODERATA PRISER OCH SIN
MÖNSTERGILLA SERVERING.

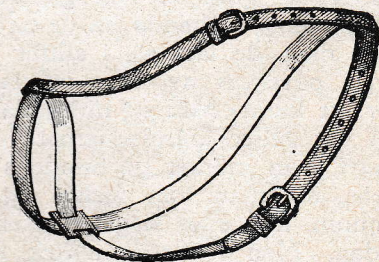
STRÖMBERG & C:o*Barnhusgatan 16*

SPECIALITET:
Färdig Herrkonfektion

HUND-

Halsband, Koppel
Nosremmar, Selar
Piskor, Korgar
Burar m. m.

Spratts hundbröd.
Hundmjöl

MAURITZ WIDFORSS H. A.-B.

KUNGL. HOVL.

31 KLARABERGSGATAN

STOCKHOLM

Föreningens Avelshund
Achim vom Löwenberg

Betäckningsavgift: För medlemmar 100 kr.
För icke medlemmar 150 kr.

Anmälan hos

sekreteraren G. Fallstedt-Lindholm, Allm. Tel. 16324,
överkonstapel S. Johansson, Allm. Tel. Söder 3453,
eller hos
konstapel Arvid Ahlskog, Allm. Tel. Söder 11300

HÄSTAR

Bättre vagns- och starka arbetshästar

finnas alltid till salu

Handelsstallet, Linnégatan 64.

ALLM. TEL. 8359
Josef Johansson.

RIKST. 71347
A. Rylander.